

ללכ לנדאמר מר . בתורה כמים ומורק וסוף כמים במים ולא בין ס' : כמות . מים ויין כאחד שני חלקי מים אחד יין : סא . תרומה אפי' בין ומזג ללא קפדיק אלא האגטלת איסור הגבלע צו עין : הכי גרסיק לא נזרכא אלא לנדאמר מר תריקה ושטיפה בלוגן הא אפילו בחמין היתא למאן דאמר מריקה ושטיפה בלוגן אלא לנדאמר מר מריקה ושטיפה בלוגן מריקה ושטיפה בלוגן . בר מהגטלת חמין הא דתרומה דאימטיס מחורה מריקה ושטיפה סגי לה בהגטלת חמין לחודייהו : **ללכ** למ"ד מריקס בחמין . והיא הגטלה שלכן מהשחא ממחי אימטיס תרומה : וממחי שטיפה יסרסא . בלוגן איכא בקדשים בתר מריקה לן דהוא הגטלת חמין ותרומה לא צפי שטיפה לוגן :

מתני' יבשל צו כל הרגל . בלוגן מריקה ושטיפה ולבסוף הרגל ימרוק וישטוף וטעמא מפרש בגמרא : **ומן אכילה טו'** . (לא) מפרש בגמרא מאי קאמר : מריקס כמריקס סתום . מבפנים כסום של ברכה כדאמרינו בברכות (דף מא') שטעון הדחה לן בפנים ושטיפה בחמין :

זו דם תטאת פרק אחד עשר זבחים

השפוד והאכלתל מנעילן בחמין . איח ללא גרסי בחמין משום דבעי רבה למימר בסוף ע"ז (דף ע.) מאי הגטלה דקמי מריקה ושטיפה ח"ל אביי מי דמי מריקה ושטיפה בלוגן הגטלה בחמין וחי גרסיק במשנה גופה בחמין היכי טעי רבה וגראה דשפוד גרסיק ליה וקסבר רבה מריקה בחמין והא דנקט רבה שטיפה אגב מריקה נקט ושטיפה לאו דוקא והכי קאמר מאי הגטלה בחמין דקאמר הייט מריקה דאיירי צה לעיל דאיכא למ"ד בגמ' דמריקה בחמין :

ופנית כבקר . פי' בקונטרס על כרחין בקר של חול קאמר וקרי ליה בקר ראשון וקשה ללמא צ"ט וכגון שאלו בתוך החמין ואפי' כן חמין לומר דבעי ראיית פנים כן ביום ראשון שמציא קרבט מ"מ י"ל למחרתו שהוא ח"מ כל ז' מנא ליה וגראה לפרש דמשמע ליה סליה בקר אחד משום דטולה ז' תשלומין כן דראשון דהניגה יס לה תשלומים כל ז' ומכאן קשה ללשון אחר שפירש בקונטרס בפסחים בפרק מי שסיה טמא (דף עז) גבי פסח ראשון טעון

גדילי' וטלון עליו ללי ובגמ' דמסכת ע"ז פריך הא ליטון בעי : (ב) **ופנים כבקר** . על כרחין בקר של חול קאמר וקרי ליה בקר ראשון : אין פיגול כרגל . אם שחט ע"מ לאכל למחר איט פיגול ולין טטר כרגל . אם האחר בכר חטאת למחר איט טטר דמד זמא הוא לר"ט : **ללכ** זו בלוגן . לענין תורה אור

השפוד והאכלתל מנעילן בחמין : (ב) **מאי** ומריקס דר"ט וראמר קרא ופנית כבקר והלכת לאהלך הכתוב עשאו לכולן בקר אחד מחקף לה רב אחדו בר אמי וכי אין פיגול כרגל ואין נותר כרגל וכי תיבא ה"ג והחגיגה ר' נתן אימר לא אמר ר"ט אלא זו בלבד אלא כדר"ג אמר רבה בר אבהו **דאמר ר"ג אמר רבה** בר אבהו כל יום ויום נעשה גיעול לחבירו : **וחכ"א עד זמן אכילה טו'** : מאי קאמר אמר ר"ג אמר רבה בר אבהו ממתין לה לעד זמן אכילה והדר עביד לה מריקה ושטיפה מנהגי מילי א"ד יותנן משום אבא יוסי בן אבא כתיב **ומורק וישטוף וכתיב בל זבר** בכדשים יאכל הא כיצד ממתין לה עד זמן אכילה והדר עביד לה מריקה ושטיפה :

גדילי' וטלון עליו ללי ובגמ' דמסכת ע"ז פריך הא ליטון בעי : (ב) **ופנים כבקר** . על כרחין בקר של חול קאמר וקרי ליה בקר ראשון : אין פיגול כרגל . אם שחט ע"מ לאכל למחר איט פיגול ולין טטר כרגל . אם האחר בכר חטאת למחר איט טטר דמד זמא הוא לר"ט : **ללכ** זו בלוגן . לענין תורה אור

מריקה ושטיפה יב' לחדה ולא לענין פיגול וטטר וחי טעמיה מהאי קרא הוא אפי' לענין פיגול וטטר גמ' . **נעשה גיעול לחבירו** . יתחון שהשלמים מליין כרגל אין בלוגן טעם טלה נעשה טטר שהי' זמן שלמים לב' ימים וכי מבשל ביה שלמים האידנא הדר מבשל ביה שלמים למחר יג' וטלוג משלמים שנשחטו ביום האמרתה וטלוג מה שבלוג האמול וטלוג מן האחרונים נמלא שחיט צה ליי' טטר וחס צה לבשל חטאת יד' והי' לבשל חמין שלמים צו ביום וטלוג חס החטאת וטלוג חס השלמים : **סא פיגול** . כלומר למה סמך הכתוב לומר מן שממתין [עד] זמן אכילה טו' : מידי דסוף הגיעולי טובדי כוכבים . דחמין בעיקר דכתיב (כמדבר לא) כל דבר אשר יבא באש מין :

ממתין להס כל זמן אכילה והדר עביד מריקה ושטיפה . אין לפרש דמריקה ושטיפה קודם שיעשה טטר כדי שלא יבואו קדשים לבית הפסול דהא משמע הכא דלאחר זמן אכילה עביד מריקה ושטיפה ומיהו יס ספרים דגרסי ממתין לה עד זמן אכילה ועוד יס ק"ג

ק"ג לרקוק מדקאמר לעיל לרבי טרפון כל יום ויום נעשה גיעול לחבירו ואם קודם כן נעשה טטר עביד מריקה ושטיפה לה"ג ליעביד דכי בשיל ביה שלמים אחרתל כשכח היום והחוקק למריקה ושטיפה חי טו' בשיל ביה שלמים דהאידיגא קודם מריקה ושטיפה ליחסרו אלא ודאי לא חייב הכהוב עד אחד שנעשה טטר :

רבה די צדיכי דאי תנא קדשים וחזקין היא חולין הוא ידמבטלי קדשים דלאומינייהו אבל קדשי קדשים וקדשים קלים אימא לא ואי תנא קדשי קדשים וקדשים קלים ה"א קדשים הוא דאלימי לבטולי קדשים אבל חולין אימא לא צדיכא:רקיק יח' שהגיע ברקיק בו:ח"ד כל אשר יגע יבול אפי' שלא בלע ת"ל בבשרה עד

ק"ג לרקוק מדקאמר לעיל לרבי טרפון כל יום ויום נעשה גיעול לחבירו ואם קודם כן נעשה טטר עביד מריקה ושטיפה לה"ג ליעביד דכי בשיל ביה שלמים אחרתל כשכח היום והחוקק למריקה ושטיפה חי טו' בשיל ביה שלמים דהאידיגא קודם מריקה ושטיפה ליחסרו אלא ודאי לא חייב הכהוב עד אחד שנעשה טטר :

2

4

השפוד והאסכלה מגעילין במים חמין על גבי האש. משנה נפרק
דס חטאת (א). השפוד והאסכלה מנעילין בחמין: ומ"ש ואז"כ מדיחין
יג בדי"א שבישיל בהן אחר שנורק דמה כהלכתו אבל אם בישל
קודם זריקה או שבישיל בה בשיר חטאת הנשרפת אינו טעון

מריקה ושטיפה. נר"ח"ה נפרק דס
חטאת (א). חומר נכנסה שחטת יצנה
בחמיות החילונות ובחמיות הפנימיות
וישנה לפני זריקה מש"כ במריקה
ושטיפה: בישל במקצת הכלי כולו
טעון מריקה ושטיפה. שם נר"ח"ה:
יד צלה הבשר באויר תנור של
חרס וכו'. שם (א): כתי רמי
בר מנח תללו צליר תנור מכו
לכישול וצילוע הוא דקדוק רחמנא
או ילמא אכילתו בלא גילוע. ופרש"י
מללו לשפוד של חממת וללומו כלויר
תנור דמכשל בו חבל לא נכלע בו
כלום. מהו מי הו' תנור טעון שנייה
או לא. ולא חשבינא כתיב. והו'
שכתב רבינו יש בדבר ספק. ויש
לפתוח לפה לו להודיענו שהוא דבר
ספק ולא פסקה לחומרל סתם כדרכו
כשאר ספקי דלור"ה"ה ולרין עיון:
ולא בחטאת בלבד וכו'. משנה שם
ובגמרא (א): יליף לה מקל: ומ"ש
עקב אכילה פירש חתף לטכילה והו'
משנה שם (א): ר' טרשון אומר בישל
בו מתחלת הרגל יבשל בו כל הרגל
וחמשים מומרים עד זמן אכילה, וסי'
רש"י יבשל בו כל הרגל בלא מריקה
ושטיפה ולטוח הרגל ימרוק ושטוף.
ובגמרא (א): וחמשים מומרים עד זמן
אכילה מהו קטמר אמר רב נחמן
מתחין לה עד זמן אכילה והדר עבדי
לס מריקה ושטיפה: כתב הר"ח
לא ידעמי מהו עקב חבל כך אמרו
חמשים שמתחין כל זמן אכילה והדר
עבדי ליה מריקה ושטיפה עכ"ל.
ונסתמו בגמרא כוונת דברים כל זמן

אכילה וכן השפוד והאסכלה
מגעילין עקב אכילה ואינו
מניחין עד זמן אכילה שנייה
אלא כשישלים לאכול יגעיל
השפוד והאסכלה ימרוק
וישטוף הכלי בין כלי מתכות
בין כלי חרש, חוץ מן החטאת
שהוא שובר בה כלי חרש:
ומבשל ושונה ומשלש מיד
בין בכלי מתכות בין
בכלי חרש וממרק ושטוף עד סוף אכילה

הכלי, משמע דמירוק ודמינו ג
הכי אמרינן מריקה בחמין וכלל
רד"א ורובן כ"ס מ"ש דרד"א חיי

זכרה בסוגיה שם מ"ט דר"ט דאמר קרא
ופנית צקק והלכה להלך הכתוב עשאו לבולן צקק אחד
מחקוף לה ראצ"א וכי אין פיגול צרגל ואין נותר צרגל וכו',
ולכאורה מצוה להדיא מסוגיא זו דדין מר"ש בזמן נותר
חליא, דאם נימא כפירוש הרמב"ם דבזמן אכילה ר"ל שעה
אכילה ממש ולא זמן היתר אכילה, א"כ מה שייכות הוא לזה
הא דהכתוב עשאו לבולן צקק אחד ומאי מיימי בגמי מהא
דיס פיגול ונותר צרגל כיון דהכא לענין מר"ש תלוי רק
במעשה האכילה ממש ולא בזמן של הקרבן, אלא ודאי
מבואר תוה דדין מר"ש תלוי בזמן אכילה של הקרבן האמור
לענין היתר אכילתו ודין נותר שלו, ודברי הרמב"ם לכאורה
תמוהים, ור"ט.

עד אחר שנעשה נותר עכ"ל, וקושיאם זאת יש לפרש צהרי
גואי, או דבקושיא הוא דאיך מותר לו לבשל בו מעיקרה יום
המתרת חף דע"י הכישול נעשה גיעול ומעיל להפקיע מהכלי
מלות מר"ש, חבל איך שרי לבשל בו לכתחילה בלא מר"ש,
אלא ודאי דקודם שנעשה נותר עדיין ליכא חיבת מר"ש בהכלי
ומותר לבשל בו, וכיון שמכשל בו נעשה גיעול והופקע מלות
מר"ש מחמת הכישול הראשון וש"כ יכול לבשל בו עד סוף
זמן אכילה של הכישול השני וכן עד סוף הרגל, ויש לפרש

ח"כ"ס' אכ"ס כ"ס ח"א

6

5

- 1 גירסא שם ממתין לה כל זמן אכילה וכו', וכתובי שם ביארו
- 2 שני הגירסות דלהגירסא דמתחין כל זמן אכילה היינו דחויב
- 3 מר"ש הוא לאחר שנעשה נותר, ולהגירסא דעד זמן אכילה
- 4 לריך שיעשה המר"ש קודם שישלם בזמן כדי שלא יבוא לכלל
- 5 נותר, ולשני הגירסות עכ"ס דין מר"ש תלוי בזמן שנעשה בו
- 6 נותר, אכן שיטת הרמב"ם הוא דחייב תלוי כלל בזמן נותר
- 7 אלא בזמן עלם מעשה האכילה וכמבואר בדבריו דכשילום
- 8 לאכול יגעיל השפוד והאסכלה וימרוק ושטוף וכו', וכן להלן
- 9 בדבריו וממרק ושטוף עד סוף אכילה, הרי דחלי לה באכילה
- 10 ממש ולא בזמן שנעשה נותר, ור"ל דהרמב"ם ס"ל דהוא דין
- 11 צפ"ט בקיום מעשה המריקה והשטיפה ולריך לעשות אותן
- 12 עד זמן אכילה חבו בגלגל מקרא דכל זכר צכהניס יאכל
- 13 אותה דכתורה תנחה לקיום מעשה זו בזמן אכילה, אכן לדעת
- 14 התוס' דהמר"ש הוא לאחר שנעשה נותר, א"כ יסוד הדין
- 15 צ"כ הוא משום דלא חייב תיבוא דמר"ש וקודם שנעשה נותר
- 16 לא חלב עוד המתוך כלל דעיקר תיבוא דמר"ש משום נותר
- 17 הוא חבו יסוד הילפותא מקרא דכל זכר צכהניס יאכל אותה
- 18 דדין נותר הוא המחייב במר"ש חבל לא נאמר צ"כ דין
- 19 צפ"ט בקיום מעשה המר"ש, ודעת הראב"ד כדעת התוס'
- 20 דהמר"ש הוא לאחר שנעשה נותר, חבו שהשיג על הרמב"ם

7a

ובחידושי מרן ד"ר הלוי (על הרמב"ם שם ד"ה והנה בחוספות) כתב שאפשר
 לבאר את קושיית התוספות בשני דרכים: א. שאין בכוחו של
 הבישול השני להפקיע את החיוב מריקה ושטיפה. ב. שכיון שחל על הכלי
 חיוב מריקה ושטיפה, אינו רשאי לבשל בו עד שיקיים את חיובו, ונראה
 מדבריו שאף שהתבטל השני לא ייאסר מחמת החובת מריקה ושטיפה נכפי
 שחובא לעיל מהפנים מאירותו, מימ אין להתיר להשתמש בכלי לתחילה
 ולהפקיעו מחיובו.

והגר"י ז"ל בזה בשיטת הרמב"ם מה יענה על קושיות אלו, שהרי לשיטתו
 החיוב מריקה ושטיפה חל מיד אחר הבישול, ומה הביאור בדברי
 רב נחמן שכל יום נעשה גיעול לחבירו, והוסיף עוד להקשות שבגמרא בתחילה
 פירשו את טעמו של רבי טרפון, שהוא משום שנאמר (דברים טו ז) וזמנית
 בבקר והלכת, ודרשו שהכתוב עשה את כל הרגל כבוקר אחד, ולכן יכול
 לקיים את הדין מריקה ושטיפה בסוף הרגל, והקשו על דרשה זו, שלפ"י
 יצא שאין איסור פיגול ונתר בגלג, והרי רבי נתן אמר שהיזשו של רבי
 טרפון הוא על דין מריקה ושטיפה ולא לגבי דינים אחרים.

ולשיטת התוספות היריזין והראשון מבואר היטב, שכיון שהחיוב של מריקה
 ושטיפה תלוי בדין נותר, אם נאמר שהכתוב עשה את כל הרגל
 כבוקר אחד ולא שייך דין נותר בגלג, סמילא לא חל החיוב מריקה ושטיפה,
 אמנם לשיטת הרמב"ם שדין מריקה ושטיפה אינו תלוי כלל בזמן של היתר
 אכילה, אלא בזמן האכילה בפועל, קשה מה סברו בתחילה שמפני שהרגל
 נחשב כבוקר אחד לענין היתר אכילה, לא יהיה בו דין מריקה ושטיפה, והרי
 דין מריקה ושטיפה לשיטתו אינו תלוי כלל בזמן של היתר אכילה.

וה"ל שי"ח צמות 7
 דברי החו"מ הנה קושיא זו תקשה על הרמב"ם שסובר דדין
 מר"ש אינו תלוי כלל בזמן נותר רק תיכף לאחר הבישול
 חלה בהכלי חובת מר"ש, אי"כ איך מועיל הא דכל יום
 נעשה גיעול לחבירו שלא יהא בכלי טעון מר"ש, והלא זה
 ודאי דלאחר שכבר חלה חובת מר"ש בהכלי שזו לא מכני
 הגעלה והפעלת הגעול להפקיע מנוחה כ"ח דלדין דוקא
 מר"ש והכשר אחר אין מועיל בה, וכמבואר בסוגיא שם

מנחות מר"ש, וצ"ע"כ דהא דקאמר בגמ' דזה דכל יום נעשה
 גיעול לחבירו מועיל לפטור את הכלי ממר"ש היינו משום
 דנעשה הגיעול עוד קודם שנעשה נותר וממילא לא חלה
 מטיקרא מלות מר"ש כלל, וכי"כ צ"י הרמב"ם על הספרא,
 וכל זה הוא אם נימא דדין מלות מר"ש הוא לאחר שנעשה
 נותר וחלות שם נותר הוא המחוייב להמר"ש, וע"כ שפיר
 מהני הא דמגעיל את הכלי ומפליט את הגעול קודם זמן
 איסור נותר דממילא אין כאן אי"כ געול של נותר ולא
 חלה מטיקרא בהכלי מלות מר"ש, אבל לדעת הרמב"ם
 דמלות מר"ש חלה לאלתר ואינו תלוי בזמן נותר, אי"כ איך
 מהני לר"ע הגיעול שכל יום לפטור מנחות מר"ש, ונ"ש
 מכל הגעלה דאינה מועלת במקום מר"ש, וגם הקושיא
 הראשונה קשה לדעת הרמב"ם, דאיך מותר לר"ע לבשל בו
 בתחילה בלא מר"ש ולעשותו גיעול על הבישול שלפניו,
 ונ"ש.

ספרא צו פרשה ג

ואם בכלי נחשת אין לי אלא כלי נחשת מנין לרבות כל שאר מתכות תלמוד לומר ואם בכלי נחשת בושלה מלמד שמבשל ושונה ומשליש
 ובאחרונה מורקו ושוטפו, אין לי אלא כלי נחשת שמבשל ושונה ומשליש ובאחרונה מורקו ושוטפו, ומנין לכלי חרש שמבשל ושונה
 ומשליש ובאחרונה שוברו תלמוד לומר ישבר, ואם בכלי נחשת בושלה, רבי טרפון אומר בישל בו תחילת הרגל מבשל בו כל הרגל
 וחכמים אומרים עד זמן אכילה

ה היקשות

וע"ז מבני כנסת דבמחנה עשון לטען בקר אתה יחך האן
 איסור נותר רק מלות מר"ש בלבד, וכדו משני משום דכל
 יום נעשה גיעול לחבירו ומכני הגיעול להפקיע איסור נותר
 ולא נשאר רק מלות מר"ש שבה הוא דפליגי ר"ע ורצק אם
 מחוייב לעשות במר"ש בזמן אכילה או לא. ולפ"י כך דכל
 יום נעשה גיעול לחבירו הוא באמת חליבא דר"ע וגם רצק
 מדודו צו, אלא דרצק ס"ל דמי"מ מחוייב לעשות במר"ש בזמן
 אכילה משום מלות מר"ש שפ"י לא מכני הגיעול [כמש"י

ממשיך להשיב דלפי המבואר לא צ"ח כלל דברי ר"ע לפטור
 את הכלי מחובת מר"ש, רק דיכול לבשל בו כל הרגל ומנחת
 מר"ש יקיים באחרונה אחר כל הבישולים כדילפיין מבקרא
 דבושלה, וכי"כ משמעותא דלישנא דספרא, דאחר דנקט לבדין
 דמבשל ושונה ומשגל נקט לפלוגתא ר"ע ורצק אם מבשל בו
 כל ימות הרגל או עד זמן אכילה, ומשמע דיסוד הדבר הוא
 מכת בדין דבושלה שיוכל לבשל בו הרבה פעמים ולבסוף יקיים
 מלות מר"ש, אבל אם נימא דכל מילתי דר"ע הוא רק משום
 דכל יום נעשה גיעול לחבירו ונפקע חובת מר"ש מחמת הבישול
 הראשון, אי"כ איך זה ענין כלל להדין דמבשל ושונה ומשגל
 דהתם צ"ע"כ איירי באופן דלא נפקע מ"י הבישול מלות
 מר"ש [דאי לאו הכי הא אין זה בכלל מבשל ושונה ומשגל
 הנאמר בקרא דבושלה כיון דסוף סוף חובת מר"ש שבו הוא
 רק מחמת הבישול האחרון בלבד].

דבאמת שני דיונים נאמרו בזה, דטיקרא חובת מר"ש ושצירה
 באמת חל בהכלי תיכף לאחר הבישול [וכדין דזמן אכילה
 הוא רק לקיים משגל במר"ש אבל עיקר החיוב בהכלי חל
 תיכף], וזה בקרא דבושלה דאף לאחר דחלה מלות מר"ש
 מי"מ יכול לבשל בהכלי ושונה ומשגל מלות מר"ש בכלי
 מתכת ושצירה בכלי חרס יקיים באחרונה, וזהו עיקר בדין
 הנלמד מבקרא דבושלה דאיך נריך למרק ולבסוף אחר כל
 בישול רק וכול לבשל בו כמה פעמים ובאחרונה ימרוק וישטוף
 או ישבור בכלי חרס, ועל היסוד הזה באה פלוגתא ר"ע ורצק,
 דר"ע סובר דממילא יכול לבשל בו כל הרגל ואחר הרגל
 יקיים בהכלי מלות מר"ש, וחכמים ס"ל דמחוייב לעשות
 במר"ש עד זמן אכילה מקרא דכל זכר צבכיים יאכל אותה
 ובקרא דבושלה דיילפיין מי"מ שמבשל ושונה ומשגל הוא
 לחכמים רק עד זמן אכילה, וזהו עיקר פלוגתא ר"ע ורצק, דר"ע
 לא ס"ל כל עיקר בדין דעד זמן אכילה וממילא יכול לבשל
 בו גם כל ימות הרגל ובמר"ש יקיים לבסוף כדילפיין מקרא
 דבושלה דמבשל ושונה ומשגל ובאחרונה מורקו ושטפו, ורצק
 ס"ל דכל זה רק עד זמן אכילה אבל כיון שכביע זמן אכילה
 מחוייב למרוק ולבסוף דבמורה נחכה זה הזמן לקיים משגל
 במר"ש, תולס כל זה לענין במורה דמר"ש אבל הכי אכתי
 אסור לבשל בו כל ימות הרגל משום איסור נותר, וע"ז הוא
 דצ"ח דברי בגמ' מי"מ דר"ע ר"ל נכי דר"ע לא ס"ל כך
 דזמן אכילה ומלד מלות מר"ש יכול להמתק ולבשל בו כל
 הרגל אבל אכתי ליחסר משום איסור נותר כגועל בהכלי,

תוספתא מסכת זבחים (צוקרמאנדל) פרק י הלכה יג
רבי טרפון אומר בישראל בו בתחילת הרגל מבשל בו כל הרגל אחר הרגל טעון מריקה ושטיפה

ועיין בתוספתא זבחים פ"י

ר"ע אומר ציטל בו מתחילת הרגל מבשל בו כל הרגל אחר
הרגל טעון מר"ש פ"ב, ואם נימא דהא דכל יום נעשה
גיטול לחצרו מועיל להפקיע מהכלי מלוח מר"ש משום דנפלט
הכלי קודם שנעשה נותר ולא חלה מלוח מר"ש כלל. א"כ
הא נימא דהא דאחר הרגל טעון מר"ש הוא רק מחמת
הביטול של יום האחרון אבל הביטולים הראשונים כבר אזרח
מלוחיהו ע"י הגיטול שכל יום ומאי קמ"ל בתוספתא זב
דאחר הרגל טעון מר"ש וכי לא ידעין דקדשים טעון
מר"ש, אכן לפימ"ש"כ אחי היטב, דכל עיקר הדבר מה
דמבשל בו כל ימות הרגל הוא משום דיטול לקיים המר"ש
אחר הרגל אבל אביי דלאחר הרגל הכלי טעון מר"ש על כל
מח שציטל בו מתחילת הרגל ואילך, וזהו דנקטה התוספתא
דאחר הרגל הכלי טעון מר"ש ר"ל דלא נפקע מהכלי מלוח
מר"ש, והגיטול של כל יום אינו מועיל רק לענין איסור נותר
וממילא יכול לבשל בו כל הרגל, אבל הכלי טעון מר"ש לאחר
הרגל גם על ציטול יום הראשון.

ולפי"ן כרי לא קשה על

הרמב"ם מה שהקשינו למעלה דאיך מועיל לר"ש הא דכל יום
נעשה גיטול לחצרו כיון דכבר חלה מהכלי מלוח מר"ש עוד
קודם הגיטול ומ"ש מכל הגעלה דלא מהניא להפקיע מלוח
מר"ש כמבואר בט"סוגיא, ומעשה כרי ניחא, דבאמת מלוח

מר"ש קיימת בכלי גם לאחר הגיטול ולא אייריין הכא מח
לכל ומינתי דר"ש הוא דבר אחר לגמרי דיכול לקיים המר"ש
אחר הרגל וזה דכל יום נעשה גיטול לחצרו הוא רק לענין
שלא יהא כאלו איסור נותר וע"י שפיר מהניא הגעלה כחו בכל
האיסורין, והשתא לק"מ בקושיא הראשונה דאיך שרי לר"ש
לבשל בו להתחילת ביום המתרה כיון שכבר הגיע זמן חיובא
דמר"ש, כיון דתבאר דזכו עיקר דינו דר"ש דגם לאחר דחלה
בהכלי מלוח מר"ש מ"מ יכול לבשל בו וכדילפינן מהקרא
דכושלה דמבשל ושונה ומשלה ובאחרונה מורקו ושופטו, וגם
דברי הגמ' דכחוד עשאן לכולן בקר אחד ג"כ מיושב היטב
לדעת הרמב"ם, דדברי הגמ' קיימת לענין איסור נותר דמשום
זכ הוא שנאמר הביטול ולא לענין חיובא דמר"ש וכמ"ש,
ואכ"י דדין מר"ש חלוי בזמן אכילה ממש ולא בזמן נותר.